„Csupa izgalom, romantika és cselszövés. Nem győztem elég gyorsan lapozni."

Beth Revis, bestsellerszerző
(Across the Universe – Túl a végtelenen)

TEMPEST

förgeteg

fine selection

JULIE CROSS

JULIE CROSS

TEMPEST

förgeteg

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Brendan Deneennek, a szerkesztőmnek,
akinek köszönettel tartozom
a könyv megírásához nyújtott
támogatásáért.

2009. ÁPRILIS 11., SZOMBAT

Szóval, igaz. Képes vagyok időutazást tenni. De ez nem olyan izgalmas ám, mint amilyennek hangzik. Nem tudok ugyanis visszamenni az időben, hogy megöljem Hitlert. És nem tudok kiruccanni a jövőbe, hogy megnézzem, ki nyeri meg 2038-ban a World Series-t.[1] Mostanáig mindössze körülbelül hat órával korábbra tudtam visszaugrani. Kész szuperhős vagyok, mi?

Ma este viszont végre beavattam valakit a titkomba. Valakit, akinek az IQ-ja fényévekkel meghaladja az enyémet, ezért nyilván képes megérteni. Adam egyetlen dolgot kötött a lelkemre, mégpedig a dokumentálást. Ragaszkodott hozzá, hogy mostantól kezdve amiről csak tudok, készítsek jegyzeteket. Sőt, igazából úgy gondolta, hogy az ezt megelőző tizennyolc évet is vessem papírra, de lebeszéltem róla – egyelőre. Értem én ezt a napló dolgot, de ez nem jelenti azt, hogy hiszek is benne. Az még nem a világvége, hogy ugrálni tudok az időben. És nemesebb célt sem szolgálok a képességemmel, nem mentem meg az emberi fajt a kihalástól. Adam szerint azonban biztosan van valami oka annak, hogy ilyen vagyok, és csak rajtunk múlik, hogy megtudjuk, mi az.

JACKSON MEYER

---

[1] World Series: Észak-Amerika első osztályú profi baseballbajnokságának döntője. – A ford.

1. FEJEZET

2009. AUGUSZTUS 4., KEDD, 12.15

– **Milyen messzire menjek vissza?** – kérdeztem Adamtől.

Elég távol voltunk a jegesmedvék körül csoportosuló gyerekek hosszú sorától.

– Mit szólsz, mondjuk, fél órához? – javasolta Adam.

– Hé, add csak azt ide! – Holly megkaparintotta a cukorkás zacskót, amelyet az egyik táborozó csört el egy kisgyerek babakocsijáról, és bosszús pillantást lövellt felém. – Nem ártana, ha figyelnél a *csoportodra!*

– Bocs, Hol! – Fölkaptam Huntert, mielőtt még nagyobb zűrt okozott volna a kleptomániájával. – Mutasd a kezedet! – utasítottam.

Fogatlanul vigyorogva rám nézett, és az orrom alá dugta a dundi mancsát.

– Látod? Üres.

– Maradjon is így, rendben? Nem szabad elszedned mások holmiját. – Leraktam a kissrácot, és gyengéden a többiek felé löktem, akik az állatkertben ebédelő táborozók részére fenntartott nagy füves

térség felé igyekeztek. – Holly Flynn! – mondtam, miközben elkaptam Holly kezét, és összefűztem az ujjainkat.

Megpördült, hogy szembenézzen velem.

– Bírod ezt a kis csóróst, ugye?

Rámosolyogtam, és vállat vontam.

– Lehet.

Kisimultak a vonásai, és az ingemnél fogva magához húzott, mielőtt arcon csókolt.

– Szóval… mit csinálsz ma este?

– Hm… terveim vannak egy igazán bájos szőke pipivel. – Igazság szerint nem emlékeztem rá, mit beszéltünk meg. – De ez meglepetés.

– Ne beszélj mellé! – Nevetett, és a fejét csóválta. – Nem hiszem el, hogy elfelejtetted az ígéretedet, miszerint egész este Shakespeare-t szavalsz nekem… franciául… visszafelé. Azután pedig megnézzük a *Titanic*ot és a *Notting Hill*t.

– Bizonyára részeg voltam, amikor ezt mondtam. – A válla fölött a háta mögé lestem, majd gyorsan szájon csókoltam. – De a *Notting Hill* oké.

Bosszúsan forgatta a szemét.

– Úgy volt, hogy meghallgatjuk azt a bandát a barátaiddal, nem emlékszel?

Holly karját megrángatta a csoportjába tartozó egyik kislány, és a mosdó felé mutatott. Gyorsan leléptem, még mielőtt a fejemre olvashatta volna, hogy képtelen vagyok két hétre előre tervezni, meg még észben is tartani a terveket.

– Hé, Jackson, oda! – mondta Adam, és egy fa felé biccentett a fejével.

Ideje pontosan és aprólékosan megtervezni az időutazást.

– Eljössz velünk este a koncertre? – kérdeztem.

Igazából azt akartam tudni, ő emlékszik-e rá.

– Khm… nézzük csak! A gimnáziumi barátaiddal töltsem az estét, akikről azt hallottam, hogy *A pletykafészek* szereplőinek élő megtestesítői? Arról nem is szólva, hogy egy teljes fizetést költenek előételre és néhány italra? – A fejét csóválta, és mosolygott. – Szerinted?

– Oké. Értem. Mi van, ha holnap kiruccanunk valahová arrafelé, ahol ti laktok Hollyval?

– Jól hangzik.

– Rendben, akkor lássunk hozzá! Teveürülékszagban nincs túl sok kedvem enni, úgyhogy akár kezdhetjük is.

Adam a kezembe nyomta a naplómat, és rárakott egy tollat.

– Írd le a célodat, mert a céltalan időutazás egyszerű…

– Vakmerőség – fejeztem be helyette a mondatot, és igyekeztem nem felnyögni.

– Itt van mögöttünk az ajándékbolt. Egy órája figyelem, ugyanaz a lány van a pénztárban.

– Kinézted magadnak, mi?

Adam sértődött arcot vágott, és félresimította a homlokából fekete haját.

– Rendben, akkor állítsd be a stopperedet, azután ugorj vissza harminc percet! Menj be az ajándéküzletbe, és csinálj valami olyasmit, ami miatt a lány tutira megjegyez magának.

– Ezt flörtölésnek hívják – jegyeztem meg halkan, hogy senki se hallja, azután elmerültem a jegyzetelésbe, mielőtt Holly visszaér a mosdóból.

Cél: Ellenőrizni az elméletet valakin, aki nincs beavatva a kísérletbe.

Elmélet: Az időutazás közben bekövetkező események és történések, köztük az emberek közötti érintkezések, NEM hatnak ki a jelenre.

Magyarul: Visszaugrom harminc perccel az időben, flörtölök a lánnyal, visszatérek a jelenbe, ismét bemegyek a boltba, és kiderítem, emlékszik-e rám a lány.

Nem fog emlékezni.

Adam Silverman azonban, az Országos Tanulmányi Verseny 2009. évi győztese, aki hamarosan a MIT[2] elsőéves hallgatója lesz, nem erősíthette meg ezt a következtetést addig, amíg nem ellenőrizzük *Minden. Egyes. Szempontból.* Mondjuk, nem igazán bántam. Néha viccesnek találtam ezt a képességem. És pár hónappal ezelőttig egyedül én tudtam róla. Most, hogy ez a szám megkettőződött, valamivel kevésbé érzem magam csodabogárnak.

És valamivel kevésbé voltam magányos.

Viszont soha nem volt még tudománymániás barátom. Bár Adam inkább amolyan rossz-fiú-meghekkeli-a-kormányzati-weboldalakat típusú mániás. Ami szerintem több mint király.

– Biztos vagy benne, hogy képes leszel *pontosan* harminc percet visszaugrani? – kérdezte.

Vállat vontam.

– Aha, talán.

– Mindenesetre, ne felejtsd el fölírni az időpontot! Én majd mérem, hány másodpercig ülsz itt, mint a krumpli – mondta Adam, és a kezembe nyomott egy stopperórát.

---

[2] MIT: Massachusetts Institute of Technology, a műszaki egyetemnek megfelelő intézmény Bostonban. – A ford.

– Tényleg úgy nézek ki, amikor ugrom? Mit gondolsz, mennyi ideig maradok úgy? – kérdeztem.

– Azt hiszem, egy húszperces kirándulás a harminc perccel ezelőtti múltba körülbelül két másodperces katatóniát eredményez a jelenben.

– Hol voltam fél órával ezelőtt? Nehogy magamba botoljak!

Adam körülbelül tízszer beindította, majd leállította a stopperét, mielőtt válaszolt. Súlyos kényszerbetegségben szenvedett.

– A pingvineket nézegetted odabent.

– Rendben, igyekszem nem arrafelé kiugrani.

– Mindketten tudjuk, hogy ha igazán összpontosítasz, akkor eldöntheted, hol jelenj meg, úgyhogy ne gyere nekem ezzel a nem-tudom-hol-ugrom-ki dologgal – feddett meg viccelődve.

Talán igaza volt, de nehéz *semmi másra* nem gondolni, csak egyetlen helyre. Elég volt egy fél másodperces aprócska gondolat egy másik, a megcélzottól eltérő helyre, és tutira ott jelentem meg.

– Aha! Ha szerinted olyan könnyű, akkor csináld meg *te!*

– Bárcsak megtehetném!

Értettem, hogy egy Adamhez hasonló alakot miért bűvöl el annyira, amire képes vagyok, de én nem tekintettem ezt rendkívüli tehetségnek. Csak a természet játékának. Mégpedig elég rémisztő játéknak.

Az órámra pillantottam, 12.25-öt mutatott. Azután becsuktam a szememet, és a harminc perccel azelőtti időre, meg a pontos helyre összpontosítottam, bár igazából fogalmam sem volt róla, hogyan csinálom.

Körülbelül nyolc hónapja, az egyetem első félévében ugrottam először. A francia költészet óra kellős közepén tartottunk. Néhány percre elbóbiskoltam, aztán hűvös szellőre ébredtem, meg arra, hogy az arcomba csapódik egy ajtó. A kollégiumi szobám előtt álltam. Még

mielőtt időm lett volna rá, hogy megrémüljek, ismét a tanteremben voltam.

Akkor viszont megrémültem.

Most leginkább viccesnek találom. Még akkor is, ha továbbra sem tudom, melyik napba és órába utaztam azon legelső alkalommal. Mostanra hat óráról negyvennyolc órára nőtt a múltba tett leghosszabb ugrásaim időtávolsága. A jövőbe történő ugráson még dolgozni kell, de nem hagyok föl a próbálkozással.

Jött a kettéválás ismerős érzése. Visszatartottam a lélegzetemet, és vártam, hogy véget érjen. Nem kellemes, de meg lehet szokni.

2. FEJEZET

2009. AUGUSZTUS 4., KEDD, 11.57

Amikor ismét kinyitottam a szememet, Adam nem volt ott, ahogy a gyerekek meg a munkatársaim sem. Elmúlt a kettéválás rémes érzése, az a légies könnyedség lépett a helyébe, ami mindig jelentkezik időugráskor. Mintha kilométereken át tudnék futni úgy, hogy nem fájdul meg a lábam.

Körülnéztem. Szerencsém volt. Mindenkit lefoglalt az állatok nézegetése, ezért nem vették észre, hogy a semmiből bukkantam fel. Eddig szerencsére senkinek sem kellett ezzel kapcsolatban magyarázkodnom.

Megnyomtam a stopper indítógombját, és az állatkert bejárata fölötti hatalmas órára néztem.

11.57-et mutatott. *Egész jól eltaláltam.* A bolthoz sétáltam, és bementem. A pénztárnál álló lány hozzám hasonló korú, vagy talán valamivel idősebb lehetett. A pultra támaszkodott, a tenyerébe temette az arcát és a falat bámulta.

Az ugrásaim végrehajtásakor állandóan észben kell tartanom egy nagyon fontos tényt: Hollywood totálisan elrontja ezt az időutazásos dolgot.

Komolyan!

Nézzük csak! A csaj a pultnál orrba vághat, sőt, el is törheti az orromat, ám amikor visszaugrom a jelenbe, max. duzzadt és sebes lesz az orrom, de nem törött. Hogy miért nem lesz törött, az… (megválaszolatlan) kérdés, mindenesetre a lényeg az, hogy… én emlékezni fogok az ütésre.

Ha *én* töröm be az *ő* orrát, majd visszalépek a jelenbe, akkor a lány teljesen sértetlen lesz, és semmire sem emlékszik. Természetesen ezúttal (is) ellenőriznem kellett ezt az elméletet. Nos… csakhogy nem állt szándékomban behúzni a lánynak. A végeredmény úgyis ugyanaz.

– Szia! – köszöntem neki. – Árultok… napolajat?

Pillantásra sem méltatott, úgy bökött balra, a fal felé. Odamentem, megragadtam négy különféle márkájú készítményt, és a pultra pakoltam őket.

– A NYU-ra[3] jársz, vagy…?

– Bárhol másutt akár a feléért is megkaphatod ezeket, tudsz róla? – szakított félbe.

– Kösz a tippet, de most van rá szükségem.

Közvetlenül előtte a pultra könyököltem.

Fölegyenesedett, és kezdte beütni a cuccokat.

– Négy darab? Komolyan gondolod?

Oké… ennyit a flörtölésről.

– Rendben, akkor elég egy. Gyanítom, hogy nem a jutalékra hajtasz.

– A napközis táborban dolgozol? – kérdezte megvetőn, miközben a zöld egyeningemmel szemezett.

– Aha.

---

[3] NYU: New York University – A ford.

A lány méltatlankodva, kissé gúnyosan felhorkant, és kikapta a kezemből a hitelkártyát.

– Nem emlékszel rám, mi?

Egy pillanatig el kellett tűnődnöm ahhoz, hogy földolgozzam a szavait.

– Izé…

– Karen… A közgazdaságtan-szemeszter alatt végig mögötted ültem. Larson professzor szerint kiegyensúlyozatlan voltál, és azt mondta, nem ártana, ha tisztában lennél a főiskolai hallgatók tényleges pénzügyi helyzetével. – A szemét forgatta. – *Ezért* vállaltál munkát?

– Dehogy! – Ami tökre igaz volt. Még fizetést sem kaptam. Önkénteseként dolgoztam, de ezt nem akartam az orrára kötni. A napnál világosabb volt, hogy megjegyzett magának. – Nos… örülök, hogy találkoztunk, Karen!

– Persze – morogta.

Gyorsan távoztam a boltból. A visszaugráshoz a jelenbe nem kellett olyan erősen összpontosítani, mint a múltba ugráskor. Talán, mert a jelenbe mindig vissza kellett ugrani, mielőtt újból ugorhattam volna. Adam hazai bázisnak nevezte el a jelent. Remekül értett hozzá, hogyan kell számomra leegyszerűsíteni a dolgokat. A baseballból vett hasonlatok voltak a kedvenceim. Reméltem, nem arra érkezem, hogy egy rakás idegen bámul, amint éppen kataton állapotban ülök.

3. FEJEZET

2009. AUGUSZTUS 4., KEDD, 12.25

Adam fölém magasodva állt, amikor kinyitottam a szememet.

– Jackson?

– Mentás cukrot kellene szopogatnod, haver! – motyogtam, és eltoltam magamtól.

– 1,8 másodpercig voltál zombi. Alig tévedtem. Nemsokára elég adatom lesz ahhoz, hogy pontos számításokat végezzek. Most nem sebesültél meg, ugye?

– Nem.

Tudtam, miért kérdezi. Amikor előző héten visszaugrottam pár órányira, nem összpontosítottam eléggé, és a lakásom helyett az úttest kellős közepén landoltam, ahol egy hatalmas kamion száguldott keresztül a lábamon. A hazai bázisomon aztán éreztem, hogy éles fájdalom kúszik föl a combomon, de hamar elmúlt. Egy halványlila horzsolástól eltekintve nyoma sem volt sérülésnek a lábamon, holott teljesen biztos, hogy a jármű szilánkokra zúzta a csontomat.

Fölálltam, és leporoltam a nadrágom ülepét.

– Kiderült, hogy ugyanabba az osztályba jártunk a csajjal. Eléggé kiborítottam. Mármint az előbb, a múltban. Érted, ha hibás az elmélet, és *mégis* megváltoztattam valamit, akkor dühös lesz, ha ismét meglát.

– Derítsük ki! – Adam integetett Hollynak. – Hé, Hol, rögtön jövünk!

Megragadtam Huntert, aki apránként egyre közelebb araszolt a füvön a hátizsákok őrizetlenül hagyott kupacához, nyilván zsákmányra vadászott, amelyet biztonságba helyezhet a zsebében.

– Gyere velünk vásárolni, kis haver!

Beténferegtünk az ajtón. A csaj a kasszánál épp műanyag tartóba pakolt egy doboznyi kulcskarikát. Megálltam, és a bárgyút adva rámeredtem.

– Véletlenül… nem egy osztályban tanultunk közgazdaságtant?

Rám pillantott, és halványan elmosolyodott.

– De igen… Larson professzornál.

Ding, ding, két pont Jackson Meyernek.

Nem emlékezett rá, hogy felhúztam. Ahogy mondtam. A harminc perccel korábbi időbe ugrásom semmin nem változtatott.

– Karen vagy, ugye? – folytattam.

Fölhúzta a szemöldökét.

– Te pedig Jackson, és a francia költészet volt a főtárgyad?

Adam mordult egyet, és mellém lépve oldalba bökött.

– Nem találom, amit kerestem. Menjünk!

Mit sem törődve Adammel, a pultra raktam Huntert.

– Meg az angol irodalom. Két főtárgyam volt.

Bár a múltba tett kis kirándulásaim semmit sem változtattak a hazai bázisomon, de jártak *bizonyos* előnyökkel, például azzal, hogy

tájékozódtam. Emiatt, lehet mondani, hogy a múltbeli utazás *mégis* megváltoztatott valamit.

Méghozzá *engem*.

Amikor Adammel és Hunterrel kiléptünk a boltból, azonnal Hollyba futottunk bele. Épp egy marék szemetet dobott az üzlet előtt álló szemeteskosárba. Kézen fogtam, és egy fához húztam, ami mögött elbújhattunk.

– Adam szemet vetett arra a csajra a boltban. Igyekeztem összehozni őket.

Holly fölnevetett, én pedig gyöngéden meglöktem, hogy a fának támaszkodjon.

– Hunter lopott valamit? – motyogta, ugyanis már az ajkára forrt a szám, ezért nem tudott tisztán beszélni.

– Nem, legalábbis nem tudok róla.

Újból megcsókoltam, és valami nedvességet éreztem az arcomra hullni. Elhúzódtunk egymástól, és fölnéztünk. Pillanatok alatt megnyílt az ég, és hatalmas csöppekben esni kezdett az eső.

– A fenébe! Mintha mára szép időt jósoltak volna – jegyezte meg Holly.

Otthagytuk a fánkat, és a füves terület felé futottunk, ahol Adam és a többi felvigyázó már sorakoztatta a srácokat.

Néhány kicsi sikoltozni kezdett, amikor a mennydörgés végigvisszhangzott az állatkerten.

– Buszra szállunk? – kérdeztem Adamtől.

– Aha – kiabálta túl a hirtelen támadt vihart.

A gyerekek sorai felszakadoztak, amikor futásnak eredtek. A hátizsákjaikkal védték a fejüket. Holly és Adam a csapat elejére rohant, én hátramaradtam, hogy a lassabbakat noszogassam, így ügettünk a kijárat felé.

Szerencsére pont a bejárat előtt parkolt a busz. Mire odaértünk, a ruhám és a teniszcipőm teljesen átázott. Épp az utolsó srácot emeltem a buszba, amikor észrevettem egy tíz-tizenegy év körüli vörös hajú kislányt egyedül ácsorogni. Háttal állt nekem, csak a haját, a kék farmerjét meg a hosszú ujjú blúzát láttam. Víz csöpögött a hajfonata végéről.

A fülemben éreztem a szívem zakatolását, miközben számos elképzelés futott végig a fejemen.

Nem lehet ő.

És ha mégis?

A kislány felé indultam. Hallottam, hogy Holly kiabál az esőben:

– Hová mész, Jackson?

– Az a lány nem hozzánk tartozik – mondta Adam. – Gyere! Menjünk!

Megnyújtottam és fölgyorsítottam a lépteimet, végül odaértem hozzá. Megfogtam a vállát, mire azonnal megfordult. Egy pillanatig tágra meredt szemmel nézett rám, azután elmosolyodott. Ha mégis ő volna az, megismerne egyáltalán?

Az eső a járdát csapkodta, villám cikázott át a sötét égen.

– Jackson! – kiáltotta ismét Holly.

Elcsöndesült a szívverésem. A kislánynak kék szeme volt. Nem zöld. Ami egyszerre okozott megkönnyebbülést és mélységes csalódást.

– Izé… bocs! Összekevertelek valakivel.

Megfordultam, és a buszhoz futottam. Tucatnyi kicsi fej fordult felém az ablakokból. Fölmásztam a lépcsőn, és kiráztam a vizet a hajamból. Az üléssorok közötti folyosón álltam, minden szem rám szegeződött. Holly tekintete egy másodpercre összekapaszkodott az enyémmel, de gyorsan kikerültem, és becsusszantam az Adam melletti ülésre.

Bűntudat hasított belém, amikor Holly üres helyet keresett magának, és szó nélkül egymagában leült. Tudtam, szíve szerint megkérdezné, mi történt. Abból, ahogy mindenki engem bámult, világosan kiderült, mennyire hatásos jelenet lehetett az előbbi.

– Mi volt azzal a kölyökkel, akit letámadtál? – érdeklődött Adam.

Félre kellett néznem.

– Semmi… csak hasonlít valakire. Téves riasztás. Nem érdekes.

Adam kis idő múlva közelebb hajolt, és ismét megszólalt.

– Úgy néz ki, mint Courtney, ugye?

Előbb felsóhajtottam, de azután a beismerés jeleként bólintottam.

– Hülyeség. Tudom.

– Nem hülyeség. Gyakran megtörténik – mondta, majd izgatott hangon suttogva folytatta. – Várj csak! Ugye, nem gondolod… hmm… Érdekes elmélet, de rengeteg logisztikai nehézséget vet föl.

– Felejtsd el! – intettem le, mielőtt kérdésekkel kezdett volna ostromolni. – Kérlek!

Képtelenség volt. Az ikertestvérem meghalt. Négy év elteltével még mindig kísértett. Főleg azért, mert rettentően hiányzott.

Amikor leszálláshoz készülődtünk, Holly hozzám lépett.

– Jól vagy? – kérdezte.

Csupa aggodalom volt a tekintete.

Vállat vontam.

– Aha, miért?

Megnyúlt az arca, és hátat fordított.

– Semmi. Ne törődj vele!

Oké, a párkapcsolati bizalmat illetően tökéletesen felsültem. Holly nem hozakodott elő vele, de tudtam, hogy erre gondol.

Levettem a válláról az elázott hátizsákot.

– Ugye… átjössz… megszárítkozni, mielőtt elmegyünk valahová?

A járdára ugrott az utolsó lépcsőfokról, majd felém fordult, és mosolyogva válaszolt:

– Persze.

A markomba fogtam a szőke lófarkát, és kifacsartam belőle a vizet.

– Azt hiszem, hajszárítóra is szükséged lesz.

Megsimította az arcomat. Világoskék szemével éppolyan komolyan nézett rám, mint előzőleg Adam.

– Biztos, hogy jól vagy? Mit…

– Néha kissé ütődött vagyok. Ennyi az egész.

Kipréseltem magamból egy vigyort, és az eső elől a YMCA[4] épületének bejárati ajtaja felé tereltem Hollyt.

---

[4] YMCA: Young Men's Christian Association, magyarul Fiatal Férfiak Keresztény Egyesülete. – A ford.

4. FEJEZET

2009. OKTÓBER 29., PÉNTEK, 18.00

Ma este végrehajtom a haverommal a tervet, amelyet kidolgoztunk: ellopom dr. Melvin irodájából az orvosi aktámat. Adam szentül hiszi, hogy rábukkanunk benne valamire, ami magyarázattal szolgálhat a különbözőségemre. Vajon komolyan arra gondol, hogy rápecsételték a mappára: Őrült időutazó?

A múlt héten megfigyeltem dr. Melvin eszelős munkatempóját. Gyakorlatilag állandóan dolgozott. Kivéve a két nappal ezelőtti estét. Ebből kiindulva két napot visszaugrom a múltba (erről a tervről beszéltem az előbb), és végrehajtok egy nagyon tudományos, körmönfont manővert.

Adam most visszafelé tart a MIT-ről, és feltehetőleg égnek áll a haja abbéli igyekezetében, hogy előrukkolhasson az összes útmutatással. Én megtettem a magamét, leírtam a célomat, már csak módosítanom kell a terveinket Hollyval. A tanév kezdete óta Adam hazajövetelei csak az utolsó pillanatban derültek ki, emiatt állandóan lemondtam Hollyt. Szerencsére őt is lefoglalja a sok órája meg valami tánctanfolyam. Talán megkönnyebbül. Mellesleg a vacsorázás még belefér, csak a moziba nem tudok elmenni... Ó, a vacsora! A francba! Már negyedóra késésben vagyok...

További adatközlés később.

2009. OKTÓBER 29., 19.30

Oké, Holly nem vette olyan könnyedén *a programváltozást, mint ahogy képzeltem.*

– Ugyan, Holly, nyisd ki az ajtót!

Két fürdőköpenyes lány száguldott el mellettem kuncogva.

Ismét Lydiához fordultam.

– Látni sem akar – jegyezte meg gúnyosan mosolyogva. – Na, pontosan ezért végeztem a pasikkal. Majdnem egy hónapja mondogatom Hollynak, hogy kövesse a példámat.

Nem engedtem a késztetésnek, hogy üvöltözni kezdjek Holly állandóan zsörtölődő szobatársnőjével, aki kitárt karral zárta el előlem az ajtót. Mintha ripityára akarnám zúzni, vagy ilyesmi.

– Lydia, nem kell véletlenül a Sylvia Plath[5] Rajongói Klubba menned?

Az ajtó túloldalán zene csendült fel.

– Édes vagy, Jackson! De eszem ágában sincs odaadni neked a kulcsomat.

Kíméletesen a falhoz ütögettem a fejemet az ajtó mellett.

– Kérlek, engedj be!

– Meg ne bocsáss neki! Csak szórakozni fog veled. Újból és újból – kiáltotta be Lydia.

---

[5] Sylvia Plath: Amerikai költő, író, gyerekkönyvek szerzője (1932–1963). Szenvedélyes házassága a férje csalfasága miatt válással végződött. – A ford.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örömre és felszabadult percekre vágysz!

Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!

MOST
KEDVEZMÉNNYEL
lehet a tiéd!
Megnézem.

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most a kiadónál!
Még több jó könyv
megjelenését támogatod vele.
Imádom a jó könyveket. Kérem máris!

2014.11.22.-i állapot

Oké, komolyan megfojtom ezt a tyúkot.

Kivágódott a mögöttünk lévő ajtó. Hátranéztem, és egy vastag tankönyvet szorongató lányt láttam magam előtt.

– Őszintén sajnálom, Jackson, de tanulnom kell. Lydia, te pedig fogd be! Senkit nem érdekelnek a férfigyűlölő szólamaid.

Holly szobájában fölhangosították a zenét. Lydiához fordultam, és túlkiabáltam a hangorkánt:

– Száz dollár üti a markodat, ha átadod a kulcsodat, és lelépsz éjszakára.

Arra számítottam, hogy kiselőadásba kezd a kollégium rendjének megsértéséről vagy arról, hogy a nők képletes értelemben hogyan engedik át a kulcsot a pasiknak az életben.

Legnagyobb meglepetésemre azonban fölhúzta a fekete szemöldökét, és közölte:

– Legyen kétszáz!

Kinyitottam a pénztárcámat, elővettem a hitelkártyámat és a kezébe nyomtam.

– Tessék!

A lábamhoz dobta a kulcsot, és távozott az előcsarnok felé. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– Köszönöm! – hálálkodott mögöttem a lány.

Felkaptam a földről a kulcsot, és a kilincsgombhoz tartottam.

– Kérlek, Hol, szólj hozzám!

Pink egyik számának a refrénje volt az egyetlen válasz. A zárba illesztettem a kulcsot, és lassan kinyitottam az ajtót. Arra számítottam, hogy a túloldalán ott áll és vár Holly, hogy elvehesse a kulcsot, és ismét kiutasítson.

De nem. Egy piros cipő repült át a szobán, majd az ablak fölötti falba csapódott. Beléptem, és becsuktam az ajtót, azután körülnéztem